

О! ужасъ! чупеха вратата
И викъ разцѣпи тишината!...

.
На сутриньта селото збрано
Бѣ въ тѣхний дворъ, сама Стояна
Ридаеше надъ трупъ студень
Потъналъ въ кръвъ съсъ гледъ смѣгленъ!...
— Той бѣ на майка ѝ любима!...

Баща ѝ турския куршумъ
Изпита въ тази ношъ сурова,
И обвиненъ отъ злобенъ умъ
Бѣ той, че ужъ, комити нови
Прибиралъ въ кжщи и незнайни
За бунтове кроялъ решения!...

.
Врази погубиха баща ѝ...
И отъ тогазъ сама вѣвъ стаи
Съ една и близка и роднина
Остана въ кжщи, вечъ година
Не збра се съ никой — светлина
Тѣй гасне и едва мъжцѣй,
Скърби печална младина,
Сълзата следъ сълза се лѣй!...